

cele mai frumoase

POVEȘTI

de frații Grimm

Ilustrații de Petru GHEȚOI

casa poveștilor

Libris

cele mai frumoase

Respect pentru părinți și copii

POVEȘTI

de frații Grimm

casa poveștilor

Rapunzel

frații Grimm

Cândva, trăiau un bărbat și o femeie care își doreau nespus de mult un copil.

În spatele casei lor, se afla o grădină minunată, plină cu florile cele mai frumoase din lume și ierburile cele mai rare. Grădina împrejmuțată de un zid înalt era stăpânită de o vrăjitoare de care toți se temeau.

Într-o zi, femeia s-a uitat pe geam și a zărit în grădină un strat de rapunzel. Rapunzelul era verde și proaspăt și degeaba s-a căznit femeia să ajungă și să rupă un fir, că nu a reușit. A încercat zile la rând, dar fără succes și lucrul acesta o îmbolnăvise. Soțul ei, care o iubea, a întrebat-o:

– Ce se întâmplă, dragă soție?

– Ah, dacă aș mânca rapunzel din grădină, mi-ar reveni puterile.

Bărbatul s-a gândit să riște decât să-i moară soția și așteptă să se facă seară ca să-i ducă un mănunchi din acele ierburi. Când a văzut femeia rapunzelul atât de proaspăt a fost tare fericită! L-a gătit ca pe o salată și l-a mâncat.

În ziua următoare, soțul ei a trebuit să se mai ducă o dată în grădină. După ce a coborât zidul, vrăjitoarea i-a apărut drept în față.

– Cum îndrăznești să vii aici și să-mi furi rapunzelul? Vei fi pedepsit!

– Te rog, n-am avut încotro! Iartă-mă! Dacă nu luam rapunzelul, soția mea ar fi murit!

Vrăjitoarea l-a crezut și i-a spus:

– Bine! Poți să iei de acum încolo din grădina mea cât rapunzel vrei. Dar... îmi vei da mie copilul pe care soția ta îl va naște! Și să știi că voi avea mare grijă de el!

În cele din urmă, omul n-a avut încotro și a fost de acord. Și după ce femeia a născut, vrăjitoarea i-a pus copilului numele de Rapunzel și l-a luat cu ea. Timpul a trecut și Rapunzel a devenit cea mai frumoasă fată din lume. Când a împlinit doisprezece ani, turnul din pădure a devenit căminul frumoasei fete. Turnul acela nu avea nici scări, nici ușă, doar o fereastră mică în vârful.

– Rapunzel, Rapunzel, lasă-mă să cobor pe părul tău, îi spunea vrăjitoarea când voia să intre în turn.

Rapunzel avea părul ca aurul și foarte lung. Când vrăjitoarea îi cerea, ea și-l despletea și se așeza în dreptul ferestrei lăsând părul în afară ca vrăjitoarea să se cațere pe el.

După vreo doi ani, fiul regelui a trecut prin acea pădure și pe lângă acel turn și a auzit o melodie fermecătoare, care l-a emoționat adânc. În fiecare zi mergea în pădure să asculte cântecul. Cine cânta acel cântec? Ați ghicit! Era Rapunzel. Așa s-a întâmplat ca prințul să o audă pe vrăjitoare cum o striga pe Rapunzel și a văzut cum aceasta a urcat în turn. Dacă asta este scara care duce spre turn, am să încerc și eu, a gândit prințul. A doua seară s-a dus la turn și a strigat:

– Rapunzel, Rapunzel, lasă-mă să cobor pe părul tău!

Și așa prințul a reușit să urce în turn. Cum nu văzuse niciodată un bărbat, Rapunzel s-a speriat foarte tare. Prințul i-a vorbit cu mult drag:

– M-am îndrăgostit nebunește de tine! Nu mai pot trăi fără tine, vrei să devii soția mea?

Fata i-a promis că îi va fi soție.

– Aș vrea să merg cu tine, dar nu știu cum să ies de aici. Adu-mi un sul de mătase și voi împleti o scară ca să pot pleca.

Au hotărât să se vadă în fiecare seară, deoarece bătrâna vrăjitoare venea doar în timpul zilei. Dar Rapunzel, într-o zi, s-a dat de gol în fața vrăjitoarei.

– De ce îmi este mult mai greu să te trag aici pe tine decât pe fiul regelui?

– Copilă neascultătoare, m-ai înșelat! a țipat vrăjitoarea.

Și în furia ei i-a apucat pletele frumoase și i le-a tăiat cu o foarfecă. Apoi, a luat-o pe Rapunzel și a dus-o într-un deșert unde fata a trăit în mare supărare și mizerie. În aceeași zi, vrăjitoarea s-a întors în turnul unde a stat Rapunzel, a luat părul auriu de pe jos și l-a aruncat pe fereastră. Când fiul regelui a urcat în turn, vrăjitoarea i-a spus:

– Nu o vei mai vedea niciodată pe Rapunzel!

De supărare și deznădejde, prințul a sărit din turn. A avut noroc că a rămas în viață. Niște spini însă i-au străpuns ochii. Sărmanul prinț...

Aproape orb și nebun de durerea pierderii suferite, a rătăcit ani în șir, căutându-și frumoasa iubită. Dar cum Dumnezeu le așează pe toate la locul lor, nu știu cum, prințul a găsit-o pe Rapunzel, în deșert! În locul acela pustiu și mizer, trăia Rapunzel împreună cu cei doi copilași pe care îi născuse. Plângea și cânta de dorul prințului, tatăl copiilor. Așa a reușit s-o găsească prințul și s-o recunoască.

După ce s-au regăsit și s-au îmbrățișat, lacrimile din ochii lui Rapunzel au ajuns pe pleoapele prințului și vederea i-a revenit.

Ce bucurie mare! Au plecat cu toții în țara prințului, unde au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Respect pentru oameni și cărți

cele mai frumoase

POVEȘTI

cu înțelepciune, morală și proverbe

de Charles Perrault

Ilustrații de Petru GHEȚOI

Cenușăreasa

casa poveștilor

Libris cele mai frumoase.RO

Respect pentru oameni și cărți

POVEȘTI

cu înțelepciune, morală și proverbe

de Charles Perrault

Ilustrații de Petru GHEȚOI

Genușăreasa

cele mai frumoase

POVEȘTI

cu înțelepciune, morală și proverbe

de Charles Perrault

Cuprins:

1. Cenușăreasa.....2-7
2. Scufița Roșie.....8-13
3. Motanul Încălțat.....14-19
4. Tom Degețel.....20-29
5. Piele de Măgar.....30-37
6. Frumoasa din Pădurea Adormită.....38-45
7. Riquet cel moțat.....46-51
8. Zânele.....52-57
9. Barbă Albastră.....58-63

Charles Perrault (n. 12 ianuarie 1628 și d. 16 mai 1703 la Paris)

A fost un poet, scriitor de proză și povești. Devine celebru în anul 1697 după ce a publicat încântătoarele sale povești într-o ediție cu titlul

«Poveștile mamei mele gășca».

Charles Perrault
1697

Cenușăreasa

A

fost odată un om bogat care s-a căsătorit pentru a doua oară cu o femeie fudulatică și rea de gură, care avea două fete la fel de rele ca și ea. Omul, avea și el o fată din prima căsătorie, de o rară bunătate.

Chiar din primele zile, mama vitregă își arătase răutatea, cum putu mai bine, față de fata bărbatului, în schimb le corcolea pe ale ei cu toată dragostea. Sărmana fată îndura nedreptatea în tăcere și nu îndrăznea să se plângă tatălui său pentru a nu-i spulbera fericirea. Când își termina toate treburile, se așeza pe cenușa dintr-un colț al șemineului și de aceea o numeau Cenușăreasa. În ciuda zdrențelor pe care le purta, era de mii de ori mai frumoasă și mai elegantă decât surorile sale vitrege, mereu îmbrăcate și răsfățate cu haine noi.

Dar iată că într-o zi, fiul regelui puse la cale o petrecere la palat și invită toate persoanele nobile din regat, printre care și surorile vitrege ale Cenușăresei. Mare bucurie era pe capul lor și începură imediat pregătirile pentru marea petrecere. Cenușăreasa, sărmana, era cea care trebuia să calce și să aranjeze hainele surorilor sale.

Când sosi ora și surorile vitrege plecară la bal, Cenușăreasa începu să plângă. O auzi nașa sa Zâna și o întrebă ce a pățit. Cenușăreasa îi răspunse printre lacrimi că i-ar plăcea și ei să meargă la bal. Atunci Zâna i-a spus:

– Pentru că ești o fată blăjină și bună la suflet, am să te ajut să te duci la bal, dar pentru aceasta va trebui să mergi în grădină și să culegi un dovleac. Cenușăreasa îi aduse Zânei cel mai frumos dovleac pe care îl

găsi. Atunci, Zana își îndreptă bagheta sa magică spre dovleac și într-o clipă apărură o caleașcă de o frumusețe rară. Apoi Zâna deschise ușa la hambar, de unde ieșiră vre-o șase șoricei pe care îi transformă cu bagheta în șase cai frumoși. Iar șobolanul cu mustați mari, care stătea prins în capcană într-un colț de hambar, îl transformă într-un vizitiu mustăcios. Șase șopârlițe, ce rătăceau pe cărare, le transformă în șase servitori eleganți. Apoi nașa atinse cu bagheta sa magică zdrențele Cenușăresei și într-o clipă ele se transformară

într-o rochie aurie împodobită cu diferite pietre prețioase, care străluceau în toate culorile. Iar papucii din lemn se transformară în niște pantofi de cristal cum nu mai văzuse nimeni prin părțile acestea.

Cenușăreasa cum urcă în caleașcă, nașa îi spune:

– Să nu zăbovești la bal după miezul nopții. Dacă întârzii măcar cu un minut, va dispărea vraja și cu ele vor dispărea și caleașca, și caii, și servitorii, și în loc de prețioasa ta rochie vei purta zdrențe.

– Promit, răspuse fata și caleașca porni spre palat.

Cum păși Cenușăreasa în sala unde erau deja invitații, au rămas cu toții cu gurile căscate de frumusețea și eleganța prințesei necunoscute. Prințul, vrăjit și el de strălucirea nou-venitei, o invită la dans și nu se despărți de ea toată noaptea.

Cenușăreasa era în culmea fericirii și pierdu noțiunea timpului, uitând de promisiunea dată nașei sale. Când orologiul bătuse ora douăsprezece, a sărit ca arsă din brațele prințului și, ieșind în fugă din palat pierdu pe scara de la intrare unul dintre pantofii săi de cristal. Prințul, care ieșise în urma ei, a găsit pantoful.

Cenușăreasa ajunsese acasă în zdrențele sale, pe care le purta zi de zi. Din hainele pe care le purtase la bal, nu mai rămăsese decât cu un pantof de cristal.

Când surorile vitrege se întoarseră acasă, îi povestiră Cenușăresei despre apariția neașteptată a frumoasei prințese, despre pantofiorul de cristal pe care prințesa îl pierduse și despre aceea că prințul părea foarte îndrăgostit de necunoscută.

Prințului atât de mult îi căzu tronc fata, că porunci să se anunțe în tot regatul că se va căsători cu fata căreia i se va potrivi pantoful.

Când ajunsese și la ei trimisul din partea prințului, Cenușăreasa recunoscă pantofiorul și întrebă:

– Pot și eu să-l încerc?

cele mai frumoase

POVEȘTI

Respect pentru oamenii și cărți

de Petre Ispirescu

Ilustrații de Petru GHEȚOI

Greuceanu

casa poveștilor

Libris cele mai frumoase .RO

Respectăm drepturile de autori și artiști

POVEȘTI

de Petre Ispirescu

casa povestilor

Petre Ispirescu

Greuceanu

A fost un împărat și se numea împăratul Roșu. El era foarte mâhnit că, în zilele lui, niște zmei furaseră soarele și luna de pe cer.

Trimise, deci, oameni și răvașe prin toate țările, prin orașe, ca să dea de știre tuturor că oricine se va găsi să scoată soarele și luna de la zmei, acela va lua pe fiie-sa de nevastă și încă jumătate din împărăția lui, iară cine va umbla și nu va izbândi nimic, acela să știe că i se va tăia capul.

Mulți voinici se potriviră cu ușurință că vor scoate la capăt o asemenea însărcinare; și când la treabă, hât în sus, hât în jos, și nu înțelegeau de unde s-o înceapă și unde s-o sfârșească, vezi că nu toate muștele fac miere. Împăratul însă se ținu de cuvânt.

Pe vremea aceea, se afla un viteaz pe nume Greuceanu. Auzind și el de făgăduința împărătească, ce se gândi, ce se răzgândi, că numai își luă inima în dinți, încumetându-se pe ajutorul lui Dumnezeu și pe voinicia sa, și plecă și el la împărat să se închine cu slujbă...

Înfățișându-se la împărat, vorbi următoarele:

– Mărite doamne, cuget a mă duce în căutarea acestor tâlhari de zmei să-mi încerc și eu norocul... Chiar de-aș ști că voi pieri, tot nu mă voi lăsa până nu voi duce la capăt sarcina ce mi-o iau de bunăvoie.

Se învoiră, și peste câteva zile și plecă, după ce puse la cale tot ce găsi că e bine să facă, ca să scape cu fața curată din această întreprindere.

Greuceanu luă cu dânsul și pe fratele său și merse, merse cale lungă, până ce ajunse la Faurul-pământului, cu care era frate de cruce. Acest faur, fiind cel mai mare meșter de pe pământ, era și năzdrăvan. Aici se opriră și poposiră. Trei zile și trei nopți au stat închiși într-o cămară Greuceanu cu Faurul-pământului și se sfătuiră. Și, după ce se odihniră câteva zile și mai plănuiră ceea ce era de făcut, Greuceanu și frate-său o luară la drum.

Îndată după plecarea Greuceanului, Faurul-pământului se apucă și făcu chipul lui Greuceanu numai și numai din fier, apoi porunci să ardă cușnița ziua și noaptea și să țină chipul acesta fără curmare în foc.

Iară Greuceanu și frate-său merseră cale lungă, până ce li se făcu calea cruci; aici se opriră. Mai înainte de a se despărți, înfipse un cuțit în pământ și ziseră: „Acela din noi, care s-ar întoarce mai întâi și va găsi cuțitul ruginit, să nu mai aștepte pe celălalt, fiindcă aceasta înseamnă că a murit”. Apoi, Greuceanu apucă la dreapta și frate-său la stânga.

Fratele Greuceanului, umblând mai multă vreme în sec, se întoarse la locul de despărțire și, găsind cuțitul curat, se puse a-l aștepta acolo cu bucurie, că văzuse soarele și luna la locul lor pe cer.

Iară Greuceanu se duse, se duse pe o potecă ce-l scoase tocmai la casele zmeilor. Găsi acasă fata de zmeu cea mare, mumă-sa și pe soră-sa cea mică. Se dete de trei ori peste cap și se făcu o muscă și intră în cămara zmeilor. Acolo se ascunse într-o crăpătură de grindă de la tavanul casei și ascultă la sfatul lor. După ce luă în cap tot ce auzi, ieși afară și se duse pe drumul ce ducea la Codru Verde și acolo se ascunse sub un pod.

Cum se vede treaba, din cele ce auzise, știa acum că zmeii se duseseră la vânat în Codru Verde și aveau să se întoarcă unul de cu seară, altul la miezul nopții și tartorul cel mare dinspre ziuă.

Așteptând Greuceanu acolo, iată că zmeul cel mai mic se întorcea și, ajungând calul la marginea podului, unde sforăi o dată și sări înapoi de șapte pași. Dar zmeul, mâniindu-se, zise:

– Ah, mânca-o-ar lupii carnea calului! Pe lumea asta nu mi-e frică de nimeni, numai de Greuceanu; dar și pe acela c-o lovitură îl voi culca la pământ.

Greuceanu, auzind, ieși pe pod și strigă:

– Vino, zmeule viteaz, în săbii să ne tăiem sau în luptă să ne luptăm.

– Ba în luptă, că e mai dreaptă.

Se apropiară unul de altul și se luară la trântă.

Aduse zmeul pe Greuceanu și-l băgă în pământ până în genunchi. Aduse și Greuceanu pe zmeu și-l băgă în pământ până în gât și-i tăie capul. Apoi, după ce aruncă leșul zmeului și al calului sub pod, se puse să se odihnească.

Când, în puterea nopții, veni și fratele cel mare al zmeului, și calul lui sări de șaptesprezece pași înapoi. El zise ca și frate-său, iară Greuceanu îi răspunse și lui ca și celui dintâi.

Ieșind de sub pod, se luă la trântă și cu acest zmeu.

Și unde mi-l aduse, nene, zmeul pe Greuceanu și-l băgă în pământ până la brâu. Dară Greuceanu, sărind repede, unde mi-l aduse și el pe zmeu o dată, mi-l trânti și-l băgă în pământ până în gât și-i tăie capul cu paloșul. Aruncându-i și mortăciunea acestuia și a calului său sub pod, se puse iarăși de se odihni.

Când dinspre zori, venea tatăl zmeilor, ca un tartor, și când ajunse la capul podului, sări calul lui șaptezeci și șapte de pași înapoi. Se necăji zmeul de această întâmplare și unde răcni:

– Ah, mânca-o-ar lupii carnea calului; că pe lumea asta nu mi-e frică de nimenea, doar de Greuceanu; și încă și pe acesta numai să-l iau la ochi cu săgeata și îl voi culca la pământ.

Atunci, ieșind și Greuceanu de sub pod, îi zise:

– De-e-e! zmeule viteaz, vino să ne batem, în săbii să ne tăiem, în suliți să ne lovim, ori în luptă să ne luptăm.

Sosi zmeul și se luară la bătaie: în săbii se bătură ce se bătură și se rupeșeră săbiile; în suliți se loviră ce se loviră și se rupeșeră sulițile; apoi se luară la luptă: se zguduiau unul pe altul de se cutremura pământul; și strânse zmeul pe Greuceanu o dată, dar acesta, băgând de seamă ce are de gând zmeul, se umflă și se încordă în vine și nu păți nimic, apoi Greuceanu strânse o dată pe zmeu, tocmai când el nu se aștepta, de-i pârâi oasele.

Așa luptă nici că s-a mai văzut. Și se luptară, și se luptară, până ce ajunse vremea la nămiezi, și osteniră. Atunci trecu pe deasupra lor un corb care se legăna prin văzduh și căuta la lupta lor. Și văzându-l, zmeul îi zise:

– Corbule, pasăre cernită, adu-mi un cioc de apă și-ți voi da de mâncare un voinic cu calul lui cu tot.

Zise și Greuceanu:

– Corbule, corbule, mie să-mi aduci un cioc de apă dulce, căci eu ți-oi da de mâncare trei leșuri de zmeu și trei de cal.

Auzind corbul acestea, aduse lui Greuceanu un cioc de apă dulce și îi astâmpără setea; căci însetoșaseră, nevoie mare. Atunci Greuceanu mai prinse la suflet și, împuternicindu-se, unde ridică o dată pe zmeu, și, trântindu-mi-l, îl băgă în pământ până-n gât și-i puse piciorul pe cap, ținându-l așa. Apoi îi zise:

– Spune-mi, zmeule spurcat, unde ai ascuns tu soarele și luna, căci azi nu mai ai scăpare din mâna mea.

Se codea zmeul, îngâna verzi și uscate, dară Greuceanu îi mai zise:

– Îmi vei spune ori nu, eu tot le voi găsi, și încă și capul ți-l voi reteza.

Atunci zmeul, nădăjduindu-se a scăpa cu viață dacă îi va spune, zise:

– În Codru Verde este un turn. Acolo înăuntru sunt închise. Cheia este degetul meu cel mic de la mâna dreaptă.

Cum auzi Greuceanu unele ca acestea, îi reteză capul, apoi îi tăie degetul și-l luă la sine.

Dete corbului, după făgăduială, toate stârvurile și, ducându-se Greuceanu la turnul din Codru Verde, deschise ușa cu degetul zmeului și găsi acolo soarele și luna. Luă în mâna dreaptă soarele și în cea stângă luna, le aruncă pe cer și se bucură cu bucurie mare.

veșnicia în cinci poezii și cinci

Respect pentru damenii și cărți

POVEȘTI

de Mihai Eminescu

Ilustrații de Petru GHEȚOI

Frumoasa lumii

casa poveștilor

veșnicia în cinci poezii și cinci

POVEȘTI

Respect pentru oameni și cărți

de Mihai Eminescu

Ce te legeni?...

– Ce te legeni, codrule,
 Fără ploaie, fără vânt,
 Cu crengile la pământ?
 – De ce nu m-aș legăna,
 Dacă trece vremea mea!
 Ziua scade, noaptea crește
 Și frunzișul mi-l rărește.
 Bate vântul frunza-n dungă –
 Cântăreții mi-i alungă;
 Bate vântul dintr-o parte –
 Iarna-i ici, vara-i departe.
 Și de ce să nu mă plec,
 Dacă păsările trec!
 Peste vârf de rămurele
 Trec în stoluri rândurile,
 Ducând gândurile mele
 Și norocul meu cu ele.
 Și se duc pe rând, pe rând,
 Zarea lumii-ntunecând,
 Și se duc ca clipele,
 Scuturând aripele,
 Și mă lasă pustiit,
 Vestejit și amortit
 Și cu doru-mi singurel,
 De mă-ngân numai cu el!

Somnoroase păsărele

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele –
Noapte bună!

Doar izvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace;
Dorm și florile-n grădină –
Dormi în pace!

Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce –
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
Se ridică mândra lună,
Totu-i vis și armonie –
Noapte bună!

Făt-Frumos din lacrimă

În vremea veche trăia un împărat, care purta război c-un vecin al lui timp de cincizeci de ani. Murise vecinul și lăsase moștenire fiilor și nepoților ura și vrajba de sânge. Împăratul se simțea slab și el, se simțea murind, dar n-avea cui să leze moștenirea urii lui. El mergea trist la război, iar împărăteasa lui tânără, rămasă singură, își plângea singurătatea ei, îngenuncheată în fața unei icoane îmbrăcate în argint a Maicii durerilor. Înduplecată de rugăciunile împărătesei, pleoapele icoanei se umeziră și o lacrimă curse din ochiul mamei lui Dumnezeu. Împărăteasa se ridică și atinse cu buza ei lacrima cea rece și o supse în adâncul sufletului său. Din momentul acela ea purcese îngreunată. Trecu o lună, trecură două, trecură nouă și împărăteasa făcu un fecior alb ca spuma laptelui, cu părul bălai ca razele lunii. Și-i puse mama numele: Făt-Frumos din lacrimă. Creștea într-o lună cât alții într-un an. Când era destul de mare, puse să-i facă un buzdugan de fier, pe care-l aruncă în sus aproape de palatul de nori al lunii; căzând din nori, nu se rupse de degetul voinicului. Atunci, Făt-Frumos își luă ziua bună de la părinți, ca să se ducă, să se bată el singur cu oștile împăratului ce-l dușmănea pe tată-său. Puse pe trupul său împărătesc haine de păstor, cămeșă de borangic, o pălărie cu flori, în brâul verde își puse un fluier de doine și altul de hore, și, când era soarele de două sulițe pe cer, a plecat în lumea largă.

Pe drum horea și doinea, iar buzduganul și-l arunca să spintece nourii, de cădea departe tot cale de-o zi. Văile și munții se uimeau auzindu-i cântecele, apele și ridicau valurile mai sus ca să-l asculte.

Stăteau toate uimite pe când trecea păstorașul împărat, doinind și horind. Toate stăteau în loc, numai Făt-Frumos mergea mereu, urmărind cu cântecul dorul inimii lui, și cu ochii buzduganul, ce sclipea prin nori și prin aer ca un vultur de oțel, ca o stea năzdrăvană.

Libris

NO

Respect pentru oameni și cărți

